

rang,
egint
meleg
eserü
lsira-
etlen
sarja

ulyos

rmek
öme,

mért
édes
jdal-
ik a

on a

b.

ez.

k. Tisz-
fizetőit,
vesked-
ujítani.
akadást

0 kr.

0 „

0 „

ldésére
hasz-
lához:
naeum-

tala.

um-épület-
en.

A MAMA MESÉJE. (Lásd a 215. lapon.)

XI. kötet, 14. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. április 5-én.

A PUSZTA HÁZ KINCSE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

EZ MÁR nem volt egészen üres szoba, s Imre ugyancsak kíváncsian lépett be. De hogy ott valami nevezetes és csodálatos dolgokat láthatott volna, arról ugyan szó sem lehet. Nagyon egyszerűen, szegényesen butorozott szoba volt, ócska, töredezett, kopott székekkel, pamlaggal, régi módi szekrényel. Valami, vagyis inkább valaki azonban mégis volt ott, akire Imre nagyot bámult.

A pamlagon össze kuporodva, arcját a tenyerébe rejtve, ült egy furcsa alak. Hamarjában bajos lett volna megmondani: férfi-e vagy asszony. Női ruha volt rajta, de hosszú ősz szakála volt. Ez már pedig sehogy sem illik össze, és Imre megint csak olyanfélét kezdett gondolni, hogy mégis csak van itt valami boszorkányság. De az a merész idegen semmikép sem akart megijedni. Egyenesen oda lépett ahhoz a furcsa alakhoz és megfogta a szakálát.

Ekkor valami váratlan dolog történt. Már tudni illik Imre nem várta, mert ő azt hitte, hogy az a rejtélyes alak védeni fogja a szakálát; akinek szakála van, bizony nem szereti, ha cibálják, mert az fáj. De ennek nem fáj. Nem is fájhatott, mert amint az idegen megfogta, hát levált az egész szakál és vele együtt a fejről az ősz paróka s ott maradt az idegen ur kezében. És ekkor aztán látni lehetett, hogy aki ezt a paró-

kát és ősz szakált viselte, az egy szelid képü öreg asszony.

Amint szakálát és parókáját elvesztette, fölugrott és inkább ijedten, mint fenyegetőleg kiáltott fel:

— Hogy mertek ide bejönni? Mit bántanak engemet? Megbánják!

— Csak lassan, csöndesen, édes lelkem. Láthatja, hogy engemet az ilyen bolondsággal meg nem ijeszt. Nekem itt dolgom van.

— Itt senkinek sincs semmi dolga.

— Az nem olyan nagyon bizonyos. Csak az a kérdés, kinek és milyen dolga van itt.

— Hát legyen ugy. De kicsoda az ur? Mi joga van ide betörni az ablakon át?

— Én is csak azt kérdem, hogy maga kicsoda és hogy merete ezt a házat elfoglalni?

— Azt én meg nem mondhatom.

— De én tudom, pattant ki Imre. Maga az öreg Zsuzsa... ráismerek, látam, mikor nálunk járt.

Az öreg asszony egyszerre nagyon nyugodt lett s határozott hangon mondá:

— No's, ha épen tudni akarják, hát igen is, én vagyok az öreg Zsuzsa, aki hű eselédje voltam a gazdámnak és hiva vagyok most is az ő egyetlen kis leányának. Ehhez önöknek semmi közük!... és kivált az ifiur fog rosszul járni, ha a mamája megtudja, hogy itt lábatlanodott s még idegent is hozott a nyakamra, mikor eddig nagy bajjal megőriztem a házat.

Az idegen most már nem nevetett, nem is gunyolódott, sőt igen bizalmas.

jóakaró hangon megveregette az öreg Zsuzsa vállát.

— Maga az öreg Zsuzsa? Akkor nincsen semmi baj, jó barátok vagyunk.

— Oh, kérem! . . . kérem, én nem vagyok olyan nagyon hamar készen a barátsággal. Ismerem már a gróf ur fortélyait, már vagy tizszer megpróbálta mindenféle emberekkel.

— És nem boldogult? Ez derék! Szegény Menyhért nem csalódott, most már én is bizhatom. Így mindjárt tisztába jövünk.

Imre meglehetősen ostobácskán bámult az idegenre is, Zsuzsa asszonyra is, mert egy szót sem értett a beszédjök-ből. Még akkor sem, mikor az idegen a zsebébe nyult s levelet huzva elő, megmutatta Zsuzsa asszonynak.

— Ismeri néhai gazdája irását, ugy-e?

Az öreg asszony, amint megpillantotta a levelet, szinte elvörösödött nagy örömeiben.

— Hisz ezzel a levéllel magam jártam oda a városban és kerestem, vártam sokáig! Hát mért nem mondta mindjárt, hogy Katona ur!

— Volt rá okom, hogy vigyázzak. De most inkább maga mondja meg, miért csinálta itt ezt a maskurát?

— Nekem is volt rá nagy okom.

— Meghiszem. De majd később beszélünk róla. Most még csak azt akar-nám mindjárt tudni, hogy Évikét mért hagyta ott az ellenség embereinek a kezében?

Ezt Imre épp oly kevéssé értette ugyan mint a többit, de annyit mégis érthetett, hogy nagyon megboszankodják.

— Micsoda ellenségről beszél? Mért volna Évike nálunk ellenség kezében? Mi vagyunk Évikének a legjobb barátai, tudja?

Zsuzsa asszony bölintott a fejével.

— Ugy van, amint ez a kis ifiur mondja.

— Én pedig azt hittem, hogy a gróf bizta rájok. Ugy tudom, tőle birnak egy kis földcskét, s csak a gróf kegyelmétől függ, hogy el nem kergeti őket.

— Az meglehet, szolt Zsuzsa asszony; de Évike jó helyen van ott. Majd elmondom, amit tudok, hogy miképen került oda.

— Ezt jó lett volna előre tudnom. No de sebjaj! Igy is köszönettel tartozom ennek a kis barátomnak, hogy bejuttatott, mert különben nem tudom, mikor kerülök ide. Tizszer is jártam itt, zörgettem, de hiába.

— Persze, mert nem bocsátottam be senkít. A gróf ur huszszor is járt itt, embereit is küldte, de azok utóbb nem mertek közel sem jönni.

— Persze, persze! Már értem egy kicsit a maskurát. No de most én fogom itt már fogadni a látogatókat.

Alig mondta ezt ki, erős kopogás hallatszott a kapun. Katona ur félig nevetve mondá:

— No, Zsuzsa asszony, most már nem szükséges, hogy a maskurába bujjék s azzal riassza el a vendéget. Majd beszéllek én vele.

Megindult a kapuhoz, mely erős, vas-pántos kapu volt, belül jól elrekeszelve. Imre vele ment, mert váltig szeretett volna már megtudni valamit, hogy mit

jelent ez a sok rejtelmes beszéd. Hiszen ez még sokkal titokzatosabb, mint ha igazán boszorkány-mester volna itt.

A kaput ezalatt még erősebben dönggették s egy parancsoló, fenyegető hang így szólt kívülről:

— Tüstént nyissák ki, mert betöretem! Elég volt a komédiából!

Erre Katona ur szintén parancsoló, kemény hangon felelt:

— Ki mer itt fenyegetőzni és erőszakoskodni? Hadd lássam, ki bátorodik idegen házba betörni?

Ezzel kinyitotta a kaput és kilépett. Imre utána. Nem csekély meglepetésére a gróf állt ott, több fejszés emberrel. Amint Katona urat meg-

pillantotta, kissé zavarodottan hátrált.

— Hogyan? Az ügyvéd ur van itt?

— Amint látni méltóztatik, felelé az ügyvéd igen udvariasan.

— És mi keresni valója van itt? kérdé a gróf ismét neki bátorodva.

— Arról a gróf urnak nem számolok. Nekem jogom van itt lenni s dolgom is van itt, az bizonyos. És azt is tudom,

hogy a gróf urnak nincs joga ide betörni és nincsen is semmi dolga itt. Azért kérem, hogy embereivel együtt azonnal távozzék, mert különben én fogok a törvény nevében beszélni.

A gróf szinte fehér lett dühében. Egy pillanatig habozva állt meg, s mintha fontosabb dologra sem köllött volna gondolnia, Imre ötlött a szemébe.

— Hát ez a gyerkőcz mit keres itt? Ha jól emlékszem, ez az én bér-lőmnek a fia.

— Igenis, én vagyok: Imre, az özvegy Kádasné fia. Nekem szabad itt lennem, én vezettem be ide Katona urat, felelt Imre büszkén, hogy neki is van szerepe.

— Ugy? Ez

hát egész össze esküvés? No ficzkó, majd megmutatom én neked, merre vezet az ut innen.

Megfordult s embereivel együtt a közel álló kocsihoz sietve, elhajtattott.

— Ugy látszik, éppen jókor érkeztem, szólt az ügyvéd. A gróf ur, ugy látszik, tudja, mit keres és véletlenül rá is találhatott volna.

REGGELI. (Lásd a 220. lapon.)

Imre most már nem birt tovább a türelmetlenségével s izgatottan szólt:

— De most már, kérem, mondja meg már nekem is, mi van hát itt? Én még most sem értek semmit az egészből.

— Meghiszem, kedves öcsém. És még egy kis ideig nem fogsz érteni semmit, mert hát nem a te dolgod az, amit itt történik. Már érjed be annyival, hogy boszorkányt és kincset indultál keresni és megtudtad, ki a boszorkány; azzal pedig, hogy engemet bevezettél ide, megmentetted a kincset.

— Jaj, de hát hol az a kincs?

— Majd megtudod. Most legokosabb lesz, ha szépen haza sétálsz. És mondd meg kedves mamádnak, hogy holnap meg fogom látogatni, még pedig jó hírrel, mert Zsuzsa asszony beszédéből úgy értettem, hogy ti csakugyan jó barátai vagytok Évikének.

Ezzel aztán be is köllött érnie Imrének, mert Katona ur befordult a házba és becsukta a kaput, Imrét pedig kint hagyta. Akarta vagy sem, haza felé köllött indulnia. Semmikép sem volt megelégedve a dolgával, mert gyanította, hogy most már egészen közel járt a titokhoz, hallott is sokfélét s még sem tud semmit. Ez már csakugyan boszantó. Csak az vigasztalta kissé, hogy ez Katona ur holnapra a látogatását ígerte. Akkor talán majd hall megint valamit, amiből többet ért meg.

Már szinte föléledett, mikor haza érkezett. Sietve fordult be az udvarra, hogy a mamának majd elmeséli a kalandját; de nagy sietségében is észre-

vette, hogy Évike és Palika szörnyen busan, sirdogálva ülnek a tornáczon.

— Mi a bajotok? kérde Imre.

Azok eleinte nem is feleltek, csak sirdogáltak tovább, úgy hogy Imre szinte megijedt.

— Beszéljetek már no! Csak nincs baja a mamának?

— Dehogy nincs! Neki van a legnagyobb baja . . . de vele együtt nekünk is mindnyájunknak. Mehetünk világgá, koldulni!

— Ugyan ne fecsegetek már! Hiszen nem égtünk le! Az asztagok is, a kazlak is, a ház is csak úgy állanak, mint eddig. Micsoda bolondság jutott az eszetekbe? Bizonyosan össze beszéltek, hogy engemet lóvá teszték.

— Ne hidd ezt, Imre, szólt Évike busan. Nem jár most az eszünk semmiféle pajkosságon. Én igazán elindulhatok koldulni.

— Ejnye már no! Hát ma már mindenki úgy beszél, hogy én egy szót sem érthetek belőle? Már ugyan mért köllene neked innen kimozdulnod?

— Mert mindnyájunknak pusztulnunk kell! tört ki Palika.

— Igen, és Klári néni azt mondta, hogy titeket magához vesz . . .

— No no, szólt közbe Palika, de azt nem mondta, hogy téged nem vesz magához.

— Tudom; de azért mégis csak úgy lesz, amint én mondom . . . elég, ha ti ott lesztok nála, nem hogy még én ágról szakadt árva is ott legyek a nyakán.

Imre látta, hogy itt csakugyan történt valami nagy baj. De Évike és Palika annyira oda vannak, hogy tőlük

meg nem tudja, mi hát a baj. Nyugtalanul rohant be a szobába, még nagyon is reménykedve, hogy ott majd az fog kisülni, hogy Évike és Palika valami csekély dologtól rémültek meg olyan nagyon. De amint belépett, meghökkent. A mama kisírt szemekkel állt ott, és Klári néni még komolyabb volt, mint rendesen. Sietett a mamához és megölelte.

— Kedves anyácskám, mi a baj? Palika és Évike olyan furesát beszélnek, de a felét sem értem. Valamit emlegetnek, hogy világgá köll mennünk.

— Igazat beszéltek. Most volt itt a gróf ur és tudunkra adta, hogy kiüz innen. A szerződésünk lejárt s én azt hittem, nincs szükségünk írásra, olyan rég megvoltunk itt békességben. De most azt mondja, hogy vissza veszi a házat, földjeit. Három nap alatt ki fogunk takarodni innen.

— De hisz az nem lehet! Az gonoszság! Azt a törvény nem engedheti!

— Én is mondtam . . . kértem, könyörögtem: de hiába. Éktelen haragban volt; meg nem foghatom, hogy miért. És mindenre csak az felelte, hogy három nap alatt pusztulnunk kell innen, különben kiüz az embereivel, aztán pörölhetünk, ha tetszik. De arra mi szegények vagyunk, hát pusztulnunk kell.

Ekkor Klári néni szólt közbe:

— No, kedves hugom, csak ne essél kétségbe. Majd találunk még igazságot. Addig pedig meglesztek nálam. Hát majd csak megélünk.

Imre kissé elbámulva nézett a néni-re, akit ő eddig annyira nem szeretett. Most olyasmit érzett, mintha oda kellene bő-

ruhnia és bűnbánólag megcsókolnia a kezét. Mert most, mikor váratlanul ilyen nagy baj szakadt rájuk, ime ez a szigorú, kemény Klári néni a megmentőjük. De egy másik gondolat mégis erősebben zavargott az Imre fejében. Ki is pattant vele:

— De hát Évikével mi lesz? Hát ő koldulni menjen csakugyan?

— Ki mondta azt neked? kérdi Klári néni elmosolyodva.

— Hát . . . hát csak úgy gondoltam . . . hogy az nem lehet . . . és majd inkább én megyek valamerre szerencsét próbálni . . . az én helyemre vegye Klári néni Évikét . . . én majd csak boldogulok valahol, én már nagy vagyok.

A néni szokatlanul szeliden nézett Imrére, sőt meg is simogatta a fejét.

— Igaza van anyádnak, hogy jó fiu vagy. No meglátjuk. Meglehet, hogy szavadon foglak és neked majd magadnak kell utána látnod, hogy megélj valahol.

Imre ezzel teljesen meg volt elégedve és sietett ki Évikéhez, hogy megnyugtassa. És ebben a nagy izgalomban egészen el is feledte a pusztai házbéli kalandot. Csak késő este, mikor már mindnyájan jól kibusulták magukat, akkor jutott eszébe. El is mondta, de senki sem ügyelt rá valami nagyon. Legfeljebb arra gondoltak, hogy az a Katona ur Évike érdekében tesz majd valamit.

— Majd megtudjuk, ha eljön holnap, szólt a mama.

Aztán busan lefeküdtek, töprenkedve, mivel vonták oly nagyon magukra a gróf ur haragját. De ennek a nyitját ki nem találhatták. (Vége következik.)

A MAMA MESÉJE.

(Képpel a czimlapon.)

LACZIKA és Gizike,
Jertek ide izibe!
Üljetek le s aztán csitt,
Mama mesél valamit:

Egyszer volt, hol, hol nem volt,
Egy nagyszerű cukros-bolt,
A grófoknak fiai
Szoktak ott vásárlani.

Egyszer nyitják az ajtót
S belép egy nagyfejű tót;
Akkora volt a feje
Majd eljédtek tőle.

Kérdik tőle: mit akar?
Ő egy zacskót kitakar,
Kiveszi zabkenyerét,
És letöri a felét.

Másik felét od'adja,
Nevet a sok gróf rajta.
Hogy azért — ezt dűnnyögi —
Czukrot adjanak neki.

Azt feleli a cukrász:
»Szegény tót, itt mit ugrálsz?
Nem kell a te kenyered,
Mit sem ér az, ki veled!

Czukrot pénzért mérek én,
Piskótával élek én,
Parasznak jó a kenyér —
Két krajezárt is alig ér.

Erre annyit mond a tót:
»Adjon isten minden jót
Büszke cukrász tenedek,
Csak egyet ne: kenyeret!«

És becsapta az ajtót,
S kiment a nagyfejű tót.
A cukrász csak nevette
A szavát föl se vette.

Hanem aztán — halljátok —
Betellett ám az átok!
A cukrász sok pénzt nyere,
De sosem volt kenyere.

Amint csak kenyérhez nyult,
Színe annak halványult
S lett belőle piskóta,
A nagyfejű tót óta.

Szegény cukrász, ha éhes,
Bármit eszik, mind édes —
És belátja: mit sem ér
Az élet, ha nincs kenyér.

Eddig tartott a mesém,
Azért csak azt mondom én:
Büszkék sose legyetek
S kenyeret is egyetek.

GYURICZA BOSZUJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a 216—217. lapokon.)

LBUSULVA, sopánkodva állt
Ferkó egy kert magas pa-
lánkja mellett és nézett, bá-
mult föl a magasba.

— No, mi bajod? Mit sohajtatsz
olyan nagyokat? szólt egy másik fiu, a
ki éppen oda ért.

— Már hogy ne sóhajtoznék? Oda a
szép lapdám. Nézd, Gyuricza ... oda
repült föl ... ott akadt meg a fa tete-
jén a legfelső két ág közt.

— De nagy baj is az! Hát menj föl
és hozd le.

— Persze, mintha az csak olyan könnyü
dolog volna.

— Nem is boszorkányság. Fölmász-
tam én már magasabb fára is.

Ezt Gyuricza joggal mondhatta és
nem is dicsekvésből. Nem volt a faluban
ügyesebb gyerek, de még bátrabb és

jobb szivü sem. Egészen könnyedén kapaszkodott olyan helyeken, ahol más biztosan a nyakát szegte volna; de ő nem szédült, a szeme biztos, keze-lába erős volt, hát csak nevetett, mikor mások elszörnyüködtek a kapaszkodásain. Most is így szólt:

— Megállj no! Majd én lehozom a labdádat.

— Jaj, ne menj be. Tudod nem szabad bemenni ebbe a kertbe . . . ott találhat az a durva, gőgös Berti urfi, még bajod lenne.

— Már ugyan miért? Hiszen nem vagyok én tolvaj? Nem akarom én semmijét; csak azt hozom vissza, ami a mienk.

Nem is gondolkozott tovább, hanem iziben keresztül vetette magát a palánkon s a következő perczben már mint a mókus kapaszkodott föl a fán. Éppen följutott a legtetéjére és kezébe fogta a labdát, mikor a kertből kemény fenyegető hang szólalt meg:

— Aha, jó madár, most az egyszer megcsiplek! Hát te jársz ide a kertbe tolvaj mesterségre! No megállj!

Gyurika, amint a magasból lenézett, ott látta a fa alatt Berti urfit, a kert gazdájának a fiát. Izmos erős, nagy fiú

volt, már vagy tizenöt éves. A kezében erős vesszőt tartott, melyet éppen most tört le egy közeli bokorról. Ez nem

nagyon biztató volt, de Gyuricza nem ijedt meg valami nagyon s meglehetősen nyugodtan kiáltá le:

— Nem vagyok én tolvaj, ismerhet jól Berti urfi. Én Szekeres Gyuricza vagyok.

— De igenis van, mert egy jó pajtásomnak a labdája ide röpült a fára, azt viszem le.

— Szép kifogás, de nem fog rajtad segíteni, barátocskám.

Gyuriczának, már az szent igaz, semmi kedve sem volt a megvesszőztetésre és oda kiáltott Ferkónak:

— No, ugy-e Ferkó, a te kedvedért másztam ide?

Csakhogy ezt Ferkó nem hallotta, nem is felelt rá. Mert a vitézség nem volt Ferkónak a legfőbb erénye; mikor meghallotta a palánkon túl annak a veszedelmes Bertinek a fenyegető hangját, ijedten elfutott, nem gondolva arra, hogy ő ugy is túl van a kerítésen, és hogy még szükség is lehet rá. Gyuricza tehát hiába hivatkozott tanura.

— Még hazudozni? szólt Berti dühösen. No, ezért külön kikapsz. Jöszte csak le!

Már ezt Gyuricza kénytelen volt megtenni, mert ott a fán nem maradhatott. De meg bizakodott is, hogy Berti csak fenyegetőzik.

Ebben azonban csalódott. Mert még le sem ért a földre, már Berti nagyot

— Bánom is én, akár szekeres vagy, akár talyigás! — de semmi keresni valód sincs itt.

subintott rá a vesszővel, aztán megragadta és keményen verte.

— Ne bántson! kiáltá Gyuricza mál-

tatlankodva. Nem okoztam én semmi kárt, nem bántottam semmijét. Itt a labda, láthatja, hogy ezért jöttem. Ereszzen, ha mondom!

— De már csak megtánczoltatlak barátocskám, ha mondom! felelé Bertí gunyolódva. Megemlegeted, hogy ide be mertél lopózni, ha mondom. Az pedig többet ér, amit én mondok.

Gyuricza végre mégis kiszabadította magát és futásnak eredt. Már ebben Bertí nem versenyezhetett vele, de nem is akart, sokkal lustább volt. Be is érte ennyivel és gunyos kárörömmel kiáltá:

— Futhatsz már, megkaptad a magadét. Gondolom, elég volt.

Tökéletesen elég volt. Gyuricza egészen elkeseredve érkezett haza és elbujt a pajtába, hogy ne lássa senki, mint hullanak könyei. Mert sehogysem bírta elfojtani. Haragos gondolatok is jártak a fejében; olyasmit érzett, hogy ezért a csuf igazságtalanságért boszut kell állania Ferkón is, Bertí urfin is. Ferkó rútul cserben hagyta, pedig miatta került a bajba.

— A gyáva! Persze megijedt... pedig semmi baja sem eshetett volna. De mindig olyan gyámoltalan, félénk volt... már rég nem is álltam volna vele szóba... ha... no ilyen... különben jó fiu az istenadta és engemet mindig szeretett... Üsse a kő, no! Hiszen előre figyelmeztetett, hogy ne menjek be, bajom lehet. Ő nem az oka. Magam vitézkedtem, bizony nem volna szép, ha még rajta tölténém ki a boszumat.

Amint ezt elgondolta, már úgy félig-meddig meg is nyugodott s fölkerelkedett.

A Ferkóék udvarához érve, ott látta pajtását. Oda dobta neki a labdát.

— Itt a labdád! kiáltá, és elszaladt.

Másnap Gyuricza szeretett volna már nem is gondolni a kellemetlen kalandra, de az bajos volt. Mert még sajgott a háta az éles vessző-csapások után. Vitézüll elhallgatta mégis és végezte dolgát. Mert neki segitenie kellett az apja kis gazdaságában.

Délután hosszú kötéllel a vállán az erdőre indult, hogy száraz galyat hozzon haza tüzelőhez. Jókora csomót szokott össze kötözve haza hordani.

— Amint kiért a faluból, utána szaladt Ferkó, ugyancsak szégyenkezve, zavarodva. Hálálkodott volna is, bocsnatot is kért volna, de semmikép sem tudta, mit mondjon; csak azt tudta, hogy nagyon sajnálja a dolgot. Mert hát messziről jól hallotta ő, mi történt.

— Inkább veszett volna oda a labdám... nem bántam volna annyira.

— Hagyd el no, már megesezt.

— De hiszen nem addig van a! Megbirkózni nem tudok ugyan azzal a durva ficzkóval... de majd találok én rá módot, hogy megfizetek neki!

Gyuricza nem szólt, de egy kicsit maga is olyan formát gondolt, hogy nem fog ártani. Hanem aztán csak a vállát vonogatta.

— No, majd megvállik. De most sietnem kell az erdőre.

— Elmegyek veled... majd segíték...

Szegény jámbor Ferkó legalább így akarta egy kicsit kárpótolni a pajtását. Együtt mentek tehát tovább s már közel jutottak az erdőhöz, mikor hangos

kiáltozást hallottak oldalról. Amint oda néztek, látták, hogy egy kis leány hadonáz nagy siránkozással, távolabb pedig egy fiu nézeget le valahova a mélybe.

— Ott az a nagy szikla-hasadék van, szólt Gyuricza. Bizony még baj történt, leesett valaki. Nézzünk oda!

A kis leányka fele uton eléjük szaladt. Rá ismertek: a Berti hugoskája volt. Jajgatva kiáltozta:

— Oh! A báránycám, az én kedves báránycám!

— No, mi baja a báránycájának?

— Berti ijesztgette, üzte-kergette és neki hajszolta ott a sziklának, ott lezuhant.

— Akkor vége! szólt Gyuricza. Ha onnan esett le a mélységbe, okvetlenül összetörte magát.

— Nem esett egészen le. Amonnan, ahol hajlik a szikla, láthatni... megakadt valami bokorban a szikla oldalán.

— Ahá tudom. Van ott a sziklafal közepén egy kis erkélyforma kicsucsorodás, azon holmi vad bokor nőtt.

— Ott legalább van mit ennie, szólt biztatólag Terka.

— Igen, de ha onnan leesik, mégis agyonüti magát, siránkozott a leányka. Pedig nagyon nyugtalankodik, fészkelődik, bizonyosan leesik! Oh, az én kedves barikám!

— Hát el kell onnan hozni mentül hamarább! mondá Gyuricza.

— Igen ám, de Berti nem tud oda lemenni. Mondtam neki, hogy ő az oka, hát most kapaszkodjék oda, de nem mer.

— Jól van no, hát elmegyek én. Jár-tam én már ott.

A kis leány rögtön meg volt vigasztalva és örömmel szaladt előre.

— Berti! Van itt egy jó fiu, az kiszabadítja a báránycámat!

Berti is örvendve szaladt elő;... de amint a két fiut megpillantá, nagyon elfanyarodott az arca és kölletlenül mondá:

— Ezek? No, ezek nem teszik meg.

— Miért nem? kérdé testvérkéje. Ez itt ni... azt mondta, hogy ő meg tudja tenni.

— Meglehet... talán ha engemet nem látott volna...

— Igaza van, pattant ki Ferkó. Menjünk, Gyuricza... nem érdemli, hogy csak egy fűszálat is letépjünk a kedvéért. Ha bajt csinált, az az ő gondja.

A leányka csodálkozva nézett hol az egyikre, hol a másikra.

— Hát ti haragudtok egymásra? Miért?

— Miért? vitézkedett Ferkó. Azért, mert Gyuricza tegnap nekem tett ilyen szívességet és Berti urfi ok nélkül bántotta, csak mert erősebb.

— Igen... de nem tudtam... hogy igazat mond... azt hittem...

— Nem hihetett semmi rosszat, felelt Gyuricza nyugodtan. Láttá, hogy csakugyan a labdát hozom le a fáról. No de mindegy, a báránycáka azért mégis csak bajban van.

Nem töltötte tovább az időt hiába való beszéddel. Megindult, hogy a báránycáka megmentse. De Ferkó nem akarta engedni.

— Ugyan ne menj, Gyuricza! Érdemlik is ezek, hogy veszedelembe indulj a kedvökért. Aztán nem is lehet! Ha oda

jutsz is, nem bírsz többé mozdulni, ha egyszer a bárány van a kezében s nem fogózkodhatol.

— Bizzad csak rám. Menjetek amarra... ott van a lejárási szakadékba.

Ezzel utjára indult. Csakugyan veszedelmes út volt ez. Száz tornász közül egy ha megtette volna. De Gyuricza megtette. Ő nem szédült s kiálló kövekbe, gyökerekbe fogózva, lassan de biztosan ereszkedett alá. Egyszer fogadásból már járt ő ott, tudta, merre lehet jól kapaszkodni. El is jutott a báránykához. (Lásd a képet a 216—217. l.) Ez alatt a többiek nagy kerülő úton lejutottak a szakadék aljára s szinte remegve lesték, mit fog Gyuricza tenni, ha megfogja a báránykát és nem fogózhatik többé a kezeivel. Pedig Gyuricza igen egyszerű dolgot csinált. Megfogta a báránykát, a vállán levő kötélre kötötte és ... leeresztette.

— No, fogják meg, ha a kötél nem ér le egészen! kiáltá.

De a kötél majdnem egészen leért a földig, s a bárányka baj nélkül jutott le. Pár perc múlva pedig Gyuricza is szerencsésen lebocsátkozott. S amint leért, fogta a kötelét és odább akart menni. Berti azonban utját állta. Fülleg vörös volt és nagyon nehezen fért ki a szó a torkán, de végre mégis csak kifért:

— Gyuricza ... te nagyon jó fiu vagy ... én pedig hitvány, haszontalan fizető voltam ... te jóval fizetted a roszért és én ... én nem tudom, mit csináljak ... verj meg most tisztesen ... aztán legyünk jó barátok.

— Arra biz' én magam is gondoltam eleinte, hogy meg köllene fizetnem, felelt

Gyuricza őszintén. De jobb szeretem, ha jóval fizethettem. Hát most már vége.

Nem volt mégsem egészen vége. Mert Berti a lelke mélyében megszegyelte tette s akarta vagy sem Gyuricza, de Berti e naptól fogva igazi jó barátja lett. Másokhoz sem tudott többé durva és kegyetlen lenni, s lassanként mindenki megszerette; ennek pedig ő is, mások is jó hasznát látták, mert azután soha sem volt bajuk egymással. Gyuriczát pedig a Berti apja, mikor megtudta ezt a dolgot, pártfogásába vette és derék embert nevelt belőle. Most is ő a legjobb barátja Bertinek, pedig már szakállas emberek. Berti sokszor mondja:

— Talán végkép rosz ember lett volna belőlem. Gyuricza pedig szegény napszámos maradt volna; de jóra fordult a sorsunk, mert Gyuricza a roszért jó tettel fizetett.

REGGELI.

(Képpel a 212. lapon.)

*HÁROM testvér, Erzsé, Marcsa, András,
Negyedik a társaságban Bundás.*

*Van-e: aki nem tudja
Hogy a Bundás egy kutya?*

*Háromra van csupán megterítve,
Három findzsa kávé melegítve,
De azért a negyedik.
Szintén reggelizhetik.*

*Bundás kutya nem is marad éhen.
A gyerekek megetetik szépen;
S mert részt kapott a jóból,
Bundás ur kezét csókol.*

A
vele. Am
azt, amit

nagy baj
tak min
de most
tökélte e
— Ez
ugy elve
Menyus
szépet ve

A LEONKA KINCSE.

— Két képpel. —

KKORA kincs volt az, hogy Leonka hamarosan el sem tudta képzelni, mit kezdjen vele. Ámbátor az is igaz, hogy ha mindazt, amit az eszében forgat, meg akarja

vásárolni, nem tudom bizonyosan, kifutja-e még abból a nagy kincsből is.

Eddig Leonkának egy-két tizeske volt a legnagyobb kincse, és rendesen az sem tartott sokáig. Meglátott egy-egy szegény beteg öreg embert, vagy egy éhes szegény fiút, hát oda adta neki és aztán nem volt semmije. Ez sem volt ugyan

... ÖSSZEBUJVA NÉZTEK VALAMIT. (Lásd a 222. lapon.)

nagy baj, mert módos szülei gondoskodtak mindenről, amire szüksége lehetett; de most az egyszer Leonka mégis másra tökélt el magát.

— Ezt a nagy pénzt nem szabad csak úgy elvesztegetnem... mit mondana a Menyus bácsi! Most már valami nagyon szépet veszek magamnak. Ezen már lehet.

. Hogy ne lehetett volna, mikor egy valóságos fényes ezüst forintos ragyogott feléje, valahányszor a szekrénykékét kinyitotta. Menyus bácsitól kapta, mert nagyon szépen elszavalta neki a »Szózat«-ot. És Menyus bácsi kikötötte, a mama pedig belé egyezett, hogy Leonka azt vehet magának, amit akar. Most már csak azt

kell elhatároznia, mi legyen? Holnap bekocsiznak a városba, ott aztán lesz nagy vásárlás. Százfélére gondolt, mi volna legjobb, de mindig újabb terv jutott az eszébe. Mindegyikkel szaladt a mamához.

— Jól van, kis leányom, legyen az, ha arra van kedved, felelt a mama mosolyogva mindegyikre. Csak szánd el magad valamire.

De éppen ez volt a nehéz. Már annyit gondolkozott, hogy majd bele fájdult a feje. Kisérté, hogy majd azalatt meggondolja, mi lesz a legokosabb.

Nem messze sétált, mikor egy csapat gyereket pillantott meg, amint összebujva néztek valamit. (Lásd a képet a 221. lapon.) Ismerte a nagyobb részöket s maga is kíváncsi lett, mi érdekes látni való van ottan. Természetesen oda szaladt.

Eleinte nem látott semmit. A csapat közepén volt Jóska, az erdő-kerülő vásott fia és kezében tartogatott valamit.

— Nem bizony, nem adom a kezébe senkinek . . . Nem azért tartogattam, ápolgattam, hogy bajuk essék. Maguk nem tudnak bánni az ily apró madarakkal.

Leonka, amint közelebbre férközött, látta, hogy Jóskánál egy kis madárka van. Énekes madár volt, csak hogy most ugyan nem volt kedve dalolni.

— Oh, szegény madárka! szólt Leonka. Miért tartod fogva? Mamácskám azt mondja, hogy az ilyen kedves madarat nem szabad megfosztani a szabadságától.

Jóska nagyot nevetett.

— Azt mondja? Nagyon szép, de nekem szükségem van rá, mert eladom és szép pénzeckét kapok érte. Van nekem otthon még vagy tíz. Én fogtam, tehetek velők, amit akarok.

— Igaza van, szólt Károly. Én mindjárt meg is vennék néhányat, ha volna pénzem. Nagyon szeretem az ilyen dalos madarakat.

— De azt nem szeretnéd ugye, ha te volnál fogságban? szólt Leonka.

Nagyot nevettek rajta. Jóska nevetett legjobban s így szólt:

— Leonka kisasszony gazdag kisasszony, hát vegye meg, aztán tehet velők, ami tetszik.

Leonka meghökkenve nézett rá. Hiszen csakugyan igaz, megtehetné.

... KIRÖPPENTEK. (Lásd a 223. lapon.)

— Érintért

— E valami s gassam,

az a for

— Jó

meg köl

Futot

mondta

heti-é?

hogy fele

akkor v

a mama

mondá:

— N

doltál. T

Jóska

sarával

— It

enyém

kosarat!

— De

elröplün

— Cs

Jóska

dalos m

(Lásd a

mulva v

tak az e

fogta az

sétált, r

tért vissz

— Ma

már oda

a városb

— He

megsajná

ves, árta

— És ide adnál egy szép ezüst forintért valamennyit? kérdé hirtelen.

— Egy ezüst forintért? No, az nem valami sok . . . de hogysen sokáig árul-gassam, inkább beérem annyival. Hol az a forint?

— Jőjj hozzánk az udvarra . . . előbb meg köll kérdeznem a mamámat.

Futott a mamához, nagy hévvel elmondta a dolgot s kérdezte, megveheti-é? Maga sem igen tudta, mit kívánt, hogy feleljen a mama. Mert ha rá hagyja, akkor vége minden szép tervének. És a mama . . . ráhagyta. Megsimogatta s mondá:

— Nagyon szépet és nemeset gondoltál. Tedd meg.

Jóska már ott állt az udvaron a kosarával. Mihamar ott termett Leonka.

— Itt az ezüst forintod. Most már enyém mind a madárka. Nyisd fel a kosarat!

— De kisasszonykám . . . kár lesz . . . elröpülnek!

— Csak nyisd föl.

Jóska vállvonogatva megtette. A kis dalos madarak pedig szépen kiröppentek (Lásd a képet a 222. lapon.) s egy percz mulva víg csicsergéssel már messze szálltak az enyhe tavaszi légben. Jóska pedig fogta az üres kosarat és füttyörészve haza sétált, míg Leonka kissé elkomolyodva tért vissza a mamához.

— Mamácskám, megtettem. De most már oda a kincsem, nem köll holnap a városba kocsiznom.

— Helyes. És remélem, nem fogod megsajnálni, amit tevé. Egy csapat kedves, ártatlan teremtest boldoggá tettél.

Igaz örömed lesz, valahányszor rá gondolsz; ez tovább tart, mint bármilyen játékszer.

Nem is bánta meg Leonka. Még soha sem volt olyan kellemes tavasza és nyara, mint ekkor.

A hányszor madár-dalt hallott, örvendve gondolta:

— Talán az is az én madárkám közül való, s most boldogan csattog. És a boldogságát én szereztem meg neki, nekem zeng hálás éneket. Jaj, be örülök, hogy megtettem!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTOK.

A „Kis Lap” XL. kötet 12-ik számában közölt számrejtvény megfejtése:

4	1	2	3
3	2	3	2
1	2	3	4
2	5	2	1

Helyesen fejtették meg: Máriaágy Mariska, Steindl Ida, Szunyogh István és Bandi, Kund Margit és Mariska, Galamb Iona és Róza, Jászffy Blanca, Lindauer Mariska és Sándorka, Faludy Mariska, Mössmer Pali, Roth Rudolf és László, Grün Olga és Irén, Markó János, Prettenhoffer Pistike, Csihás Bella és Flórika, Witz Arthur, Fialka Mariska, Vadas Zoltán, Widder Elza, Zádor Béla, Schossberger L. Gila, Visontai Ilonka, Czenczinger Ida, Salamon Iona és Gyula, Bartos Magda, Tamási Bálint, Pollák Alfréd, ifj. gr. Csáky Gyula, Guary Malvin, Murárik Berczi, Schlichter testv., Helischauer Nelli, Moser Ferencz és Miksa, Strossmann Serena.

A „Kis Lap“ XL. kötet 12-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Fiume.

Helyesen fejtették meg: Véghely Flora és Dezső, Hegyessy Jolán, Buzáth Mariska és Jolán, Máriássy Mariska, Szöllőssy testvérek, Nagy László, Szily Irma, Szántó János és György, Tornallyay Margit, Kund Margit és Mariska, Széll Erzsike, Gonda László, Schöpkes Mariska, Zsigmondy Dezső, Faludy Mariska, Prettenhoffer Pistike, Markó János, Szöllőssy Aurél, Witz Arthur, Jászffy Blanca, Zsigmondy Kálmán és Zoltán, Ferenczi Zsófia, Seidner Frigyes és Dezső, Dienes Mariska, Szent-Imrey Kató, Darvas Jenő, Finitzer Gizella, Herzl Margit, (Ha akad a kezéd ügyébe egy olló, máskor nyírbáld meg a levelkéd czafatos szélét. *F. b.*) Vuskits Ilonka, (Az előbbi üzenet nekéd is szól. *F. b.*) Salamon Iona és Gyula, Czenczinger Ida, Schössberger L. Gida, Visontai Ilonka, Zádor Béla, Widder Elza, Vadas Zoltán, Fialka Mariska, Takáts Lajos, Ódi és Pista, Roth Rudolf és László, Schlichter testv., Cziráky Jeanne, Mäder testvérek, Loyczel Irma, Weisz József és Arthur.

*

A »KIS LAP« XL. köt. 11-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Fialka Mariska, Visontai Ilonka, Tamási Bálint, Seidner Frigyes és Dezső, Loyczel Irma, Könyöki Ella.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bernáth testv. Csak nemrégiben szerepelt ez a név. Keressetek mást. A munkátok egyébkint dícséretes. — **Gutvillig Angela.** Szívesen beköszöntöttem volna akkor nap, de épp távol jártam az idét. Hogy sikerült? — **Magassy Sarolta.** Ugy van: a »Forgó bácsi irkája« ez. vállalatban nekem is van részem. Ne használj porzót. — **Váczy Annika.** Budapesten a multkor nyári zivatrok jártak, ami márcziusban ritkán szokott megesni — **Weisz testv.** Válogatva. — **Jászffy Blanca.** Az egyiket mindenesetre fölhasználom. — **Kelemen Blanca.** Munkáskád szép gyakorlatosságra vall, de, mint jól gondolod, közlésre még nem való. — **b. Majthényi Józsi.** Örömmel üdvözöllek téged is apró hiveim nagy sergében. — **Kende Dszelma.** Forgó bácsinak két szindarab-kötete forog közkezen. Az egyik »Forgó bácsi színháza« czimen, a másik a »Forgó bácsi könyvtára« czimü gyűjtemény-

nek egyik kötete gyanánt jelent meg. Ezekben aztán választhattok kényetekre, mert van bennök több és kevesebb személyre való. Kiadója az **Eggenberger-féle könyvkereskedés (Hoffmann és Molnár, Barátok tere)** s kérétekre utánvétellel is megküldi. — **Szűts Olga.** Az említett lapnak egy köteles példánya jár az Egyet. Könyvtár hírlap-osztályának is. Én nem ismerem. De a nyertes pályaművek abban a lapban jelennek meg, amely hirdeti. Pályázhatik-e idegen is, erre csak ama lap szerkesztője tudna megfelelni. Üdvözlét! A munkácska már toll alatt van. — **ifj. Szöllőssy Lajos.** A *gy* egy betű számba megy. Így kiigazítva küldjed be újra a máskülönbben ügyesen szerkesztett rejtvényt. — **Több levélről a jövő számban.**

JÓTÉKONYSÁG.

A nyári szünidei telep részére: **Stauber** Erzsike, a »Forgó bácsi színháza«-ból vett »Elvarázsolt királykisasszony« című darab előadásából befolyt összeget: 12 frtban. Az előadásban a beküldön kívül érdemes részt vettek még: **Viesel Rózsa, Reinitz Katinka és Stauber Margit.** (Felülfizettek: Balassa Laczika 25 kr., Reich Gáspár 90 kr., Preusach néni 40 kr., Pali bácsi 1 frt., Nagypapa 1 frt., Lusztig néni 50 kr., Szilberberg néni és bácsi 1 frt., Lövinger testv. 70 kr., Felner Andor 80 kr., Soma bácsi 90 kr., Klein Sándor és leánytestvérei 40 kr., Kiss testv. 10 kr., Hercz Pali és Jenő 30 kr.) **Brüll Elli,** a »Forgó bácsi színháza«-ból vett »Garabonczás növendékek« című darab előadásából 16 frtot küldött. Az előadásban derakasan közreműködtek a beküldön kívül még: **Palotai Margit, Glauber Zelma, Oppenheim Margit és Geiringer Elza.**

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.

Hegyhelyi Rózsa